

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 sierpnia 2021 r.

DIH-3.707.28.2021.AB

DECYZJA DIH - III/56/2021

Na podstawie art. 156 § 1 pkt 2) oraz 157 w zw. z art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji nr 15/2021 Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach z dnia 12 marca 2021 r. (sygn.: KHU.8361.110.2020), wymierzającej przedsiębiorcy NATURA spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Łodzi karę pieniężną w wysokości 500,00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100), na podstawie art. 36 ust. 1 w zw. z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o produktach kosmetycznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2227 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza **nieważność przedmiotowej decyzji.**

Uzasadnienie

W dniach 18 – 24 listopada 2020 r. inspektorzy reprezentujący Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Świętokrzyskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w Drogerii (...), należącej do przedsiębiorcy (...), zwanego dalej „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 30 października 2020 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. prawidłowość oznakowania i obrotu kosmetykami. Powyższe zawiadomienie przedsiębiorca odebrał 4 listopada 2020 r.

W ramach postępowania kontrolnego inspektorzy sprawdzali prawidłowość oznakowania kosmetyków znajdujących się w ofercie przedsiębiorcy, m.in. w oparciu o przepisy:

- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącego produktów kosmetycznych (Dz. Urz. UE L Nr 342, str. 59 ze zm.),

- zwane dalej: „rozporządzeniem dotyczącym produktów kosmetycznych” lub „rozporządzeniem 1223/2009”,
- ustawy z dnia 4 października 2018 r. o produktach kosmetycznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2227), dalej: „ustawą o produktach kosmetycznych”.

Kontrola była prowadzona w obecności osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy.

W toku kontroli poddano ocenie 3 partie produktów kosmetycznych, kwestionując:

- 1) mineralny rozświetlacz (KOBO PROFESSIONAL 2 SUMMER VEIL) kod EAN 5908309121578, w ilości 2 szt., w cenie 9,99 zł.;
- 2) mineralny róż na policzki (KOBO PROFESSIONAL 02 FUCHSJA PINK) kod EAN 5908309121592, w ilości 2 szt., w cenie 9,99 zł.;
- 3) bazę pod makijaż (KOBO PROFESSIONAL PRIMER ROSE) kod EAN 5908309121042, w ilości 3 szt., w cenie 11,99 zł,

z uwagi na brak wykazu składników w oznakowaniu powyższych kosmetyków. Na opakowaniach zewnętrznych powyższych kosmetyków zamieszczony był symbol „odesłanie do załączonej informacji” wskazujący, iż wykaz ten winien być zamieszczony na załączonej lub dołączonej ulotce, etykiecie, taśmie, metce lub karcie. W wyniku podjętych działań stwierdzono, że w żadnej z powyższych form nie był dołączony wykaz składników. Powyższe jest niezgodne z art. 19 ust. 1 lit. g i art. 19 ust. 2 rozporządzenia 1223/2009.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 24 listopada 2020 r. (nr akt kontroli: KHU.8361.110.2020).

Pismem z 27 listopada 2020 r. Świętokrzyski WIIH poinformował kontrolowanego o stwierdzonych nieprawidłowościach, wnosząc o podjęcie wszelkich odpowiednich działań zapewniających osiągnięcie zgodności oznakowania kwestionowanych produktów z przepisami prawa.

W odpowiedzi przedsiębiorca (...) w piśmie z 14 grudnia 2020 r. poinformował, że w każdym sklepie Drogeria (...) jest dostępny wykaz składników na dodatkowej karcie INCI.

Zawiadomieniem KHU.8361.110.2020 z 27 stycznia 2021 r. organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu wobec niego postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej określonej w art. 36 ust. 1 ustawy o produktach kosmetycznych. Jednocześnie pouczył stronę o uprawnieniach wynikających z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), zwanej dalej „Kpa”.

Odpowiadając na powyższe zawiadomienie o wszczęciu postępowania, przedsiębiorca wskazał, że wyjaśnienia do zastrzeżeń kontrolnych zawarł wcześniej w piśmie z 14 grudnia 2020 r.

W dniu 12 marca 2021 r. Świętokrzyski WIIH wydał decyzję nr 15/2021 (sygn. KHU.8361.110.2020), wymierzającą przedsiębiorcy (...), karę pieniężną w wysokości 500,00

zł (słownie: pięćset złotych 00/100), na podstawie art. 36 ust. 1 w zw. z art. 46 ust. 2 ustawy o produktach kosmetycznych. Decyzja została odebrana 18 marca 2021 r.

Pismem oznaczonym datą 24 marca 2021 r. (nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego w dniu 26 marca 2021r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, „organem”, odwołanie od ww. decyzji, za pośrednictwem Świętokrzyskiego WIIH.

Dokonując analizy dostarczonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego organem uprawnionym do reprezentacji (...) jest dwóch członków zarządu lub członek zarządu z prokurentem, natomiast ww. odwołanie zostało podpisane jedynie przez jedną osobę - wiceprezesa zarządu. W związku z powyższym Prezes UOKiK pismem z 20 kwietnia 2021 r. wezwał przedsiębiorcę do przekazania oryginału odwołania podpisanego przez wszystkie osoby uprawnione lub poświadczonego odpisu pełnomocnictwa w zakresie reprezentowania ww. przedsiębiorcy w niniejszej sprawie (opatrzonego podpisem osoby upoważnionej do reprezentowania ww. przedsiębiorcy) wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma. Wezwanie zostało odebrane w dniu 23 kwietnia 2021 r.

Przedsiębiorca za pośrednictwem Świętokrzyskiego WIIH uzupełnił ww. braki i przesłał właściwie podpisane ww. odwołanie od decyzji nr 15/2021 Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 12 marca 2021 r., (sygn. akt: KHU.8361.110.2020). W/w pismo zostało nadane w dniu 5 maja 2021 r., co potwierdza elektroniczne potwierdzenie odbioru wygenerowane z systemu Poczty Polskiej oraz pieczęć na kopercie przesyłki poleconej nr 00359007731517053815.

Z akt sprawy wynika, iż termin do uzupełnienia stwierdzonego braku upływał w dniu 30 kwietnia 2021 r., natomiast brak ten został uzupełniony dopiero w dniu 5 maja 2021 r., a więc po upływie wyznaczonego terminu.

W związku z powyższym w dniu 17 czerwca 2021 r. Prezes UOKiK wydał postanowienie stwierdzające uchybienie terminu do wniesienia odwołania, wskazując w nim, że uzupełnienie braku po upływie wyznaczonego terminu nie stanowi podstawy do zastosowania art. 64 § 2 Kpa i pozostawienia wniesionego żądania bez rozpoznania. Nie oznacza to jednak, iż opóźnienie Strony w reakcji na wezwanie organu nie wywołuje dla niej negatywnych konsekwencji, ponieważ uzupełnienie braków pisma po terminie wyznaczonym wezwaniem, skutkuje przyjęciem, że podanie wniesiono w dacie uzupełnienia braków (por. wyrok NSA z 09.07.2020r. Sygn. akt I OSK 27/20). W świetle powyższego, Prezes UOKiK przyjął, że odwołanie zostało wniesione przez Stronę 5 maja 2021 r., tj. po upływie terminu do wniesienia odwołania.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej jest nadzwyczajnym trybem postępowania administracyjnego, którego przesłanki zastosowania zostały enumeratywnie wymienione w art. 156 § 1 Kpa. Tryb ten jest wyjątkiem od wyrażonej w art.

16 Kpa ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnej, a organ administracji publicznej posiada jedynie uprawnienia kasacyjne tzn. rozstrzyga tylko w kwestii istnienia bądź nieistnienia - w dacie wydania kontrolowanego rozstrzygnięcia decyzji - przesłanek z art. 156 § 1 Kpa, nie rozstrzyga zaś o istocie sprawy będącej przedmiotem postępowania prowadzonego w trybie zwykłym.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził analizę decyzji nr 15/2021 Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach z dnia 12 marca 2021 r. (sygn.: KHU.8361.110.2020), stwierdzając, że została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie z art. 189a § 1 Kpa w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy Działu IVA Kpa dotyczące administracyjnych kar pieniężnych. Jedynie w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych:

- 1) przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej,
- 2) odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia,
- 3) terminów przedawnienia nakładania administracyjnej kary pieniężnej,
- 4) terminów przedawnienia egzekucji administracyjnej kary pieniężnej,
- 5) odsetek od zaległej administracyjnej kary pieniężnej,
- 6) udzielania ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej

- przepisów niniejszego działu w tym zakresie nie stosuje się.

Celem wprowadzenia art. 189a § 2 KPA jest uzupełniające stosowanie przepisów KPA w tym zakresie, który nie został uregulowany odmiennie w przepisach odrębnych. Jeżeli któryś ze wskazanych aspektów regulacji dotyczącej kar (np. przesłanki wymiaru kary czy odstąpienie od nałożenia kary) nie został objęty regulacją ustawy odrębnej, wówczas zastosowanie znajdują odpowiednie przepisy KPA zawarte w komentowanym dziale. Jednocześnie, jeśli przepisy szczególne regulują określoną kwestię, np. wskazują przesłanki wymiaru kary, to wyłączone zostaje zastosowanie wszystkich przepisów KPA określających przesłanki wymiaru kary. Skoro bowiem ustawodawca w przepisach odrębnych ustaw uregulował kwestię kar administracyjnych kompleksowo albo uregulował dany "wycinek" tematyki stosowania kar administracyjnych, w tym konkretnie zakresie zastosowanie przepisów KPA powinno być wyłączone. (patrz: R. Hauser, M. Wierzbowski (red), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2020).

Ustawa o produktach kosmetycznych nie reguluje żadnej z powyższych kwestii, w tym m.in. nie wskazuje przesłanek do ustalenia wysokości kary pieniężnej czy możliwości odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia. Zastosowanie znajdują więc tu w całości przepisy działu IVA Kpa dotyczące administracyjnych kar pieniężnych. Okoliczności wpływające na wymiar kary pieniężnej wskazane zostały w art. 189d Kpa. Stosownie do jego zapisów wymierzając administracyjną karę pieniężną organ administracji publicznej bierze pod uwagę:

- 1) wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony mienia w znacznych rozmiarach lub ochrony ważnego interesu publicznego lub wyjątkowo ważnego interesu strony oraz czas trwania tego naruszenia;
- 2) częstotliwość niedopełniania w przeszłości obowiązku albo naruszania zakazu tego samego rodzaju co niedopełnienie obowiązku albo naruszenie zakazu, w następstwie którego ma być nałożona kara;
- 3) uprzednie ukaranie za to samo zachowanie za przestępstwo, przestępstwo skarbowe, wykroczenie lub wykroczenie skarbowe;
- 4) stopień przyczynienia się strony, na którą jest nakładana administracyjna kara pieniężna, do powstania naruszenia prawa;
- 5) działania podjęte przez stronę dobrowolnie w celu uniknięcia skutków naruszenia prawa;
- 6) wysokość korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła;
- 7) w przypadku osoby fizycznej – warunki osobiste strony, na którą administracyjna kara pieniężna jest nakładana.

Ponadto z uwagi na brak uregulowania w ustawie o produktach kosmetycznych przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, Świętokrzyski WIIH powinien wziąć pod uwagę przesłanki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej zawarte w art. 189f Kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z art. 189 f § 2 Kpa w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Natomiast zgodnie z art. 189 f § 3 Kpa organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa powyżej odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

Jak wskazuje w komentarzu do art. 189d Kpa prof. zw. dr hab. Roman Hauser, organ obowiązany jest do ustalenia stanu faktycznego z uwzględnieniem okoliczności, które odchodzą od reguły obiektywnej odpowiedzialności w kierunku regulacji przyjętej przy stosowaniu sankcji karnych, a zatem szeregu przesłanek, które dają podstawę do oceny wagi naruszenia przepisu prawa. Tym samym, organ staje się zobowiązany zbadać w jakim stopniu naruszenie obowiązku administracyjnoprawnego nastąpiło w rezultacie okoliczności, na które podmiot obowiązany do jego przestrzegania miał wpływ i w jakiej proporcji pozostaje do wagi dóbr chronionych przez nałożenie wspomnianej sankcji. (patrz: R. Hauser, M. Wierzbowski (red), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2020).

Również dr Sebastian Gajewski wskazuje, że przepis 189d Kpa wprowadza przesłanki pozwalające na zachowanie proporcji między wysokością wymierzonej administracyjnej kary pieniężnej przyczynami, okolicznościami i znaczeniem naruszenia prawa stanowiącego podstawę jej nałożenia. Regulacja ta ma przede wszystkim walor materialnoprawny. Warto jednak zwrócić uwagę, że jej wprowadzenie ma również dość istotne konsekwencje procesowe. W każdym postępowaniu dotyczącym nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wszystkie przesłanki wymienione w art. 189d KPA mają bowiem charakter okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W konsekwencji stanowią one przedmiot postępowania wyjaśniającego, w którym – zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 i 77 KPA) – organ administracji publicznej musi z urzędu zgromadzić i ocenić dotyczące ich dowody i materiały. Swoją ocenę w tym zakresie obowiązany jest natomiast odzwierciedlić w uzasadnieniu (art. 107 § 3 KPA). Oznacza to w szczególności, że organ administracji publicznej będzie obowiązany każdorazowo przy nakładaniu i wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej badać z urzędu wszystkie przesłanki wymienione w art. 189d KPA i gromadzić dowody zmierzające do zweryfikowania, czy występują one na gruncie danej sprawy. (S. Gajewski, Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIa KPA, Warszawa 2017).

Prezes UOKiK, analizując treść decyzji będącej przedmiotem niniejszego postępowania, stwierdza, że Świętokrzyski WIIH, wydając decyzję nie wziął pod uwagę przepisów Działu IVA Kodeksu postępowania administracyjnego, dotyczących administracyjnych kar pieniężnych. Z uwagi na to, że w ustawie o produktach kosmetycznych nie zostały uregulowane kwestie dotyczące przesłanek wymiaru kary pieniężnej, czy też odstępiania od jej nałożenia lub udzielenia pouczenia, Świętokrzyski WIIH wymierzając administracyjną karę pieniężną, powinien uwzględnić przesłanki nakładania administracyjnej kary pieniężnej zawarte w art. 189d Kpa. Ponadto organ prowadząc postępowanie, powinien zgodnie z art. 189f Kpa przeanalizować, czy w przedmiotowej sprawie nie zaszły okoliczności, o których mowa w § 1 i 2 art. 189f, pozwalające organowi administracji publicznej na odstępianie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu. W niniejszej sprawie Świętokrzyski WIIH całkowicie pominął ww. przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, przez co naruszył m.in. przepisy prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy. Ustanowienie tych przepisów miało na celu sprzyjać zasadzie

równości wobec prawa czy też zachowaniu zasady proporcjonalności, w tej sytuacji poprzez ich pominięcie, te zasady mogły być naruszone względem przedsiębiorcy (...).

Ponadto Prezes UOKiK analizując decyzję będącą przedmiotem niniejszego postępowania, stwierdził, że z zawartego w decyzji rozstrzygnięcia można błędnie wywnioskować, że przedsiębiorca został ukarany w związku z udostępnianiem trzech partii kosmetyków, zawierających wszystkie wymagane elementy oznakowania. Zawarte w decyzji rozstrzygnięcie, zawiera sprzeczności, a mianowicie wskazuje artykuł na podstawie którego zostaje nałożona kara pieniężna, gdzie przesłanką do nałożenia kary jest udostępnianie produktów oznakowanych niezgodnie z rozporządzeniem 1223/2009, a następnie wskazując z jakiego tytułu zostaje nałożona kara, wymienia udostępnianie trzech partii produktów kosmetycznych na rynku ze szczegółowym opisem ich oznakowania, zgodnym z rozporządzeniem. Tak sformułowane rozstrzygnięcie budzi wątpliwości, czy kara faktycznie powinna zostać nałożona, gdyż samo udostępnianie produktów kosmetycznych nie jest zagrożone sankcją. Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o produktach kosmetycznych, kto wprowadza do obrotu lub udostępnia na rynku produkt kosmetyczny bez spełnienia wymogów w zakresie oznakowania, o których mowa w art. 19 ust. 1-3, 5 i 6 rozporządzenia nr 1223/2009, podlega karze pieniężnej w wysokości do 70 000 zł.

Barbara Adamiak w komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego zwraca uwagę na tezę wyroku NSA z 30.6.1998 r., I SA/Łd 1478/96, w której stwierdza się, że: "rozstrzygnięcie musi być sformułowane w sposób jasny i precyzyjny, a nie pośrednio wynikać z uzasadnienia decyzji". Na standardy prawidłowo sformułowanego rozstrzygnięcia wskazał NSA w wyroku z 18.7.2019 r., I OSK 327/19 (Legalis): "W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że rozstrzygnięcie jest jednym z najważniejszych składników decyzji. Wynika to z władczego charakteru aktu administracyjnego, który kształtuje prawa i obowiązki strony i musi w związku z tym być jednoznaczny i precyzyjny. Obowiązek taki wynika z podstawowych zasad postępowania administracyjnego, w tym zasady praworządności zawartej w art. 6 KPA i zasady pogłębiania zaufania do organów państwa (art. 8 KPA). (Patrz: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 17, Warszawa 2021).

Uwzględniając powyższe, Prezes UOKiK dokonał analizy prawnej i zastosował, w jego ocenie, najbardziej odpowiednią kwalifikację omawianych zdarzeń uznając, iż w omawianym powyżej przypadku, zaistniały przesłanki wskazujące na wadę decyzji opisaną w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa, czyli na wydanie niniejszej decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Organ ponownie wskazuje, że przepisy ustawy o produktach kosmetycznych stanowią, iż wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada, za brak właściwego oznakowania karę pieniężną w wysokości do 70 000 zł. Wymierzając sankcję w tym zakresie posługuje się przy tym swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz wysokością. Z uwagi na brak wskazania w przepisach poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar

administracyjnych wskazanych w art. 189a § 2, Świętokrzyski WIIH powinien zastosować w całości przepisy zawarte w Dziale IVA KPA dotyczące administracyjnych kar pieniężnych.

Prezes UOKiK stwierdza, że możliwość zastosowania powyższych przepisów KPA w niniejszej sprawie nie była jednak w ogóle przedmiotem rozważań Świętokrzyskiego WIIH. Dowodzi to o przedwczesności decyzji i o naruszeniu przy jej wydaniu zarówno przepisów prawa materialnego w zakresie aspektów uregulowanych w Dziale IVA KPA, jak i przepisów postępowania, tj. art. 7, 77 § 1 KPA. Zatem ta kwestia miała istotny wpływ na wynik sprawy, a to chociażby w kontekście art. 189d Kpa, tj. analizy przesłanek, które organ powinien wziąć pod uwagę do ustalenia wysokości kary pieniężnej czy art. 189f Kpa dotyczący możliwości odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu. (por. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Olsztynie z dnia 30 kwietnia 2019 r. II SA/OI 254/19).

Na podstawie art. 157 § 1 Kpa właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji, jest organ wyższego stopnia, to jest – w niniejszej sprawie – Prezes UOKiK.

Biorąc pod uwagę powyższe Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji Stronie nie służy odwołanie, jednakże Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy należy złożyć w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub przesłać na adres: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Jednakże jeżeli Strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na niniejszą decyzję. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji Stronie.

Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym w sprawach dotyczących postanowienia lub decyzji wydanych w trybie wznowienia postępowania administracyjnego, stwierdzenia nieważności, uchylecia lub zmiany albo wygaśnięcia aktu, bez względu na przedmiot sprawy, od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały w wysokości 200 zł.

3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane Stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Jednocześnie w trakcie biegu terminu do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Strona może zrzec się prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał niniejszą decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, niniejsza decyzja staje się ostateczna i prawomocna oraz podlega wykonaniu. W przypadku złożenia takiego oświadczenia, Stronie nie przysługuje prawo do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy ani skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 5 § 2 pkt 4, art. 127 § 3, art. 127a, art. 129 § 2, art. 130 § 4 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735); art. 29 ust. 1 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275); art. 52 § 3, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm.); § 2 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. Nr 2021, poz. 535).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)